

Abuelon kenkäverstas

Ray Goldrup

Perustuu tositapahtumaan

”Aina helppoa anteeksi pyytää ei lie” (”Parannus”, Liahona, lokakuu 2004, s. Y16).

Miguel avasi abuelon (isoisänsä) kenkäverstaan Loven. Hän tunsu abuelon työstämän nahkan tuoksun. Se oli yksi hänen lempituoksuistaan.

”Hei, abuelo!”

Abuelo oli polvistunut piirtämään paperille erään asiakkaan jalan mallia. Hän ei kohottanut katsettaan. Abuelon kuulo ei ollut kovinkaan hyvä.

Miguel istuutui suutarin työpöydän ääreen. Hän katsele leikattuja nahkapinoja. Hän kuvitteli, mitä abuelo tekisi niistä jokaisesta käyttäen vasaraansa ja pihtejään.

Ne työkalut muistuttivat Miguelia jostakin muusta, mistä hän piti. Abuelo antoi hänelle aina karkin, kun hän auttoi siivoamisessa.

Mutta Miguelilla oli nälkä nyt! Hän tiesi, ettei hänen pitäisi ottaa herkkua ilman lupaa, mutta näytti siltä, että abuelolla olisi vähäksi aikaa muuta tekemistä. ”Ehkä minun ei tarvitse odottaa”, Miguel ajatteli.

Miguel kurkotti kätensä tiskin alla olevaan karkkipurkkiin. Se oli täynnä hänen lempikarkkejaan – makeita ja chilinmakuisia! Kun Miguel avasi purkin, hän tunsu olonsa hieman epämuikavaksi. Mutta karkit näyttivät niin herkullisilta. Hän pani karkin kiireesti suuhunsa.

Melko pian asiakas lähti pois. Abuelo poimi nahkapalan ja upotti sen veteen. Se auttoi nahkaa pysymään pehmeänä, jolloin sitä oli helppo työstää.

Miguel mutusti karkin loppuun mahdollisimman nopeasti. Sitten hän käveli abuelon luokse.

”Hei!” abuelo sanoi hymyillen. ”Olen iloinen, että tulit katsomaan minua.”

Miguel halasi abueloa. Hän toivoi, ettei abuelo huomaisi, että hän oli syönyt yhden karkin. Miguel työnsi huolen pois mielestään.

”Näyttää siltä, että sinulla on tänään kiireistä”, Miguel sanoi osoittaen nahkapinoa. ”Tarvitsetko apua?”

”Varmasti! Antaisitko minulle tuon langan?”

Miguel kurkotti ottamaan pitkän langan. Hän veti sitä käsiensä välissä. Se oli lujempaa kuin miltä se näytti.

”Vau, tämä on lujaa.”

Abuelo nauraa hekotti. ”Sen täytyykin olla, jotta se kestäisi kovassa käytössä.” Abuelo kiskoi lankaa nahkan läpi. Sitten hänen kasvoilleen tuli ilme, jota mamá nimitti toisinaan ”viisas abuelo” -katseeksi.

”Tiedätkö, meidän pitäisi olla enemmän tämän kengän kaltaisia”, abuelo sanoi nyökäten.

Miguel katseli nahkaa silmät sirrillään. ”Jaa, pitäisikö?”

”Kyllä, todellakin. Meidän on oltava lujia. Sillä tavoin Saatanan kiusaukset eivät saa meitä murtumaan.”

Punainen karkki välähti Miguelin mielessä. Hän tiesi, että hänen pitäisi kertoa siitä abuelolle.

Abuelo otti hyllyltä vanhan kengän. ”Näetkö tämän ison reiän?”

Miguelin käsi olisi luultavasti mahtunut siitä reiästä läpi. ”Joo.”

”Tämä oli kerran pieni reikä, jonka olisi voinut helposti korjata. Mutta omistaja odotti, ja nyt sitä on paljon vaikeampi korjata. Huonot tottumukset ja huonot valinnat ovat tämän reiän kaltaisia. Ne on paras korjata varhaisessa vaiheessa.”

”Tiedätkö, meidän tulee olla enemmän tämän kengän kaltaisia”, isoisä sanoi.

Abuelo nyökkäsi jälleen, ja viisas abuelo -katse vaihtui hymyksi. He jatkoivat juttelua samalla kun abuelo työskenteli. Koko ajan Miguel ajatteli punaista karkkikeppiä.

Kun abuelo sai työn valmiiksi, Miguel auttoi häntä siivoamisessa. Sitten abuelo ojensi kätensä karkkipurkkiaan kohti.

Lopulta Miguel ei enää kestänyt enempää. ”Minä otin yhden niistä karkeista!” hän huudahti.

Abuelo laitto purkin takaisin. ”Mitä sinä sanoit?”

Miguel kertoi hänelle ottaneensa karkin ilman lupaa. ”Olen niin pahoillani, abuelo! Lupaen, etten tee sitä enää ikinä!”

Abuelo halasi Miguelia lujasti. Miguelista tuntui paljon paremmalta.

”Kiitos, että olit rehellinen. Se on minulle tärkeämpää kuin mikään muu.”

Kävellessään kotiin Miguel tunsu olevansa kuin yksi abuelon uusista kenkäpareista. Niin luja kuin vain olla voi ja valmis elämään varten! ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

TUNTUI TOSI HYVÄLTÄ

Yhtenä päivänä minä ja äiti menimme maksamaan äidin vesilaskua, ja edessämme olleelta mieheltä putosi paljon rahaa, mutta hän ei huomannut sitä. Kiiruhdin viemään ne hänelle. Hän sanoi: ”Kiitos oikein paljon.” Lisäksi hän sanoi uskovansa, ettei kukaan muu lapsi olisi tehnyt niin. Sen jälkeen minusta tuntui tosi hyvältä. Tulen aina muistamaan sen hyvän tunteen.

Brianna C., 9, Idaho, USA